

Zümi zúrben

2018

Zümi, a méhecske a társaival együtt a Kerekerdő közepén, egy virágos réten élte a méhek mindennapi életét: a gyors reggeli készülődés után nektárt gyűjtött a réten, majd az egész napi munka után este fáradtan bújt az ágyba.

Ezen a reggelen Zümi valamiért korábban kelt fel a megszokottnál. Olyan sötét volt még a szobájában, hogy szinte az orra hegyéig sem látott, így alig tudta időben elvégezni a teendőit, mielőtt elindult volna dolgozni. – Nem indul valami jól a napom! – gondolta, miközben gyorsan belebújt a ruhájába és elsietett a rétre virágokat beporozni.

A nap további része sokkal jobban alakult, mint ahogyan azt ezek után várta. A napsugarakban fürdő réten gyorsan ment a munka és hamar összegyűjtötte az aznapi nektármennyiséget. Úgy döntött, hogy ebben a szép időben elhívja barátját, Zümillát az Öreg tölgyhöz piknikezni. Hamarosan már úton is voltak, és jókedvűen beszélgettek a ragyogó napsütésben. Alighogy odaértek az Öreg tölgyhöz hatalmas vihar támadt, és a szél messzire fújta őket egymástól. Zümi egy ismeretlen helyen tért magához, teste sajgott a fájdalomtól. Rémműlten nézett körül, de sehol sem látta Zümillát. Ekkor eszébe jutott, hogy minden méhnek van egy barát-detektora, aminek a segítségével bárhol megtalálhatják egymást. Gyorsan megtapogatta a zsebeit, de azok üresek voltak. Körbenézett, és látta, hogy a detektor széttört darabjai mindenfelé szétszóródtak. Elhatározta, hogy összeszedi a darabokat és megjavítja a detektort. Nem volt könnyű dolga, mivel a nagy szélviharban megsérült a szárnya, de összeszedte minden erejét és sikerült összegyűjtenie minden darabot, és egy biztonságos odú mélyén összeszerelte azokat, miközben a szárnyát pihentette. Amint készen lett, gyorsan betáplálta Zümilla nevét, erre a gép felmordult, majd vakító szikrázás közepette több különböző útvonalat is megadott.

- Valamit rosszul szerelhettem össze! – mormogta maga elé – Végig kell járnom az összes útvonalat, hátha valahol megtalálom Zümillát!

Elkezdte követni a detektor utasításait, de nem akadt barátja nyomára. Az utolsó útvonalhoz már nem fűzött túl sok reményt, ám az egy sötét barlanghoz vezette, ahonnan halk nyöszörgés szűrődött ki. Egyből felismerte Zümilla hangját, és gyorsan bemászott a barlang nyílásán. Éppen csak átért, amikor az hangos dübörgéssel beomlott. Körülnézett, és megpillantotta a rémműlten Zümillát egy nagy szakadék túloldalán, a barlang sarkában gubbasztva. Szegény mozdulni sem mert a félelemtől. Nagy nehezen sikerült megnyugtatnia, és megígérte, hogy kivezeti erről a sötét és rémisztő helyről.

- Emlékszel még a kedvenc játékunkra? – kérdezte Zümi.

Zümilla alig észrevehetően bólintott.

- Akkor gondoldj arra, hogy a réten vagyunk és együtt játszunk! Csak csináld azt, amit én és nem lesz semmi baj!

Zümi nagyon figyelt a lépéseire, miközben Zümilla pontosan ugyan azt tette, amit ő. Mind a ketten sikeresen eljutottak a barlang egy-egy kijáratához. Zümi, amint kiért a szabadba, egyből Zümilla keresésére indult, meg is találta őt nem messze, ájultan a barlang szájánál. Ahogy segítség után kutatva kétségbeesetten körbepillantott, észrevette a folyó túloldalán, tőlük nem is olyan messze az otthonukat, a biztonságos kaptárt.

- Ha Zümilla nem tér magához, nem tudunk átrepülni a folyó felett! - gondolta.

Lágyan megpaskolta a lány arcát, de az meg sem rezzent.

- Valami mást kell kitalálnom!

Ekkor észrevette a réten a növények levelein gyöngyöződő friss harmatcseppeket.

- Ezekkel biztosan fel tudom majd ébreszteni! - kiáltotta és gyorsan összegyűjtötte őket, majd óvatosan megmosta a hűvös cseppekkel Zümilla arcát. Barátja hamarosan magához tért, bár még egy kicsit bágyadt volt, de sikerült átrepülniük a folyón.

- Köszönöm, hogy megmentettél Zümikém! – hálálkodott Zümilla, miközben beléptek a kaptár tágas ajtaján.

A kaptárba érve azonnal a méhkirálynő elé járultak. Elmesélték, mi történt velük. A kaptárban mindenki nagyon örült, hogy épségben hazaértek. Zümilla elmesélte, hogy Zümi mentette meg az életét. A királynő látta, hogy már nagyon fáradtak, ezért pihenni küldte őket, s másnapra szervezett egy nagy ünnepséget a tiszteletükre. Reggel, miután szép ruhába öltöztek, Zümikét hősiességéért a királynő lovaggá ültette, majd a királyi festővel egy portrét készíttetett róla. Mikor a festmény elkészült, Zümi és Zümilla ismét szárnyra keltek, hogy a vihar miatt elmaradt közös pikniket bepótolják.

Zizi a kincsvadász

2019

Zümi és Zümilla a két bátor méhecske a közös kalandjuk után bepótolták az elmaradt pikniket, és egyre jobban egymásba habarodtak. Hamarosan össze is házasodtak és gondtalanul élték életüket a kaptárban. Egy szép napon a legnagyobb álmuk is teljesült, megszületett Zizi, a gyermekük.

Ahogy Zizi cseperedett, egyre többet járt az erdőbe, szeretett kincskeresőset játszani. Ilyenkor azt képzelte, hogy ő Zümdiana Jones, a híres kincsvadász, az emberek által elhagyott dolgok pedig kincsek, amiket trükkös csapdák védenek a fosztogatóktól. Az egyik nap talált egy barlangot az öreg tölgy közelében, elhatározta, hogy ez lesz az ő kincseskamrája. Össze is gyűjtött mindenféle dolgot az erdőben, még egy nyuszt is talált, de az túl gyors volt, így nem tudta elkapni. Egy tarisznyába gyűjtötte az elszórt kincseket, majd a barlangba érve felakasztotta azt egy kiugró sziklára. A súlyos tehertől a szikla megmozdult, és egy hangos kattanas kíséretében Zizi lába alatt kinyílt egy csapóajtó, amin keresztül a mélybe zuhant.

A kis méhecske pár perc múlva magához tért, és egy félhomályban úszó hatalmas csarnok tárult a szemei elé, a falakon mindenhol különös szövegek, a földön pedig hatalmas, képekkel borított nyomólapok. Zizit egyszerre járta át a félelem és az izgalom. Példaképe, Zümdiana Jones történeteiből tudta, hogy ez nem lehet más, mint az ősi Maja méhek egy elfeledett temploma. Ahogy jobban körülnézett, az egyik falon ismerős jelekre lett figyelmes. A Zümdiana filmekből megszerzett kevéske maja nyelvtudásával lefordította a jeleket, és a kapott versike utasításait követve sikerült kinyitnia a terem túloldalán lévő ajtót, amin éppen csak sikerült átsurrania, de a szárnyai sajnos megsérültek.

Egy újabb teremben találta magát, a padlón itt is kapcsolók voltak, különböző ábrákkal, a falon pedig a már ismerős jelek. Ismét nagy hasznát vette a filmekből szerzett tudásának, sikerült lefordítania a versikét és azt megfejtve ismét kitárult előtte egy ajtó. Reményekkel telve és immár meggyógyult szárnyakkal lépett át a kapun és a túloldalon ismét egy termet talált. - De miéért! - gondolta, és eszébe jutott a híres Zümábel-féle reklám. Ahogy jobban körülnézett, észrevette, hogy ez a hely másabb, mint az eddigiek. Középen hatalmas rácsok szeltek ketté a termet, előtte a távolban hatalmas lángok között egy arany lépesmézet, míg a rácsok túloldalán egy fura, méhecske kinézetű szerkezetet látott. A padlón hatalmas lyukak tátongtak, emellett bombák, denevérek és még szellemek is voltak a teremben. - Jó lesz vigyázni velük! - gondolta. Az egyik falon lévő írást ismét sikerült lefordítania és hamarosan rájött, hogy hogyan tudja irányítani a rács túloldalán lévő szerkezetet. Majd észrevette a túloldalon lévő nyomólapot is, amire ráirányítva a robotot, kialudt a tűz az arany lépesmész körül. Gyorsan odaszaladt, és rátette a kezét az arany lépesmészre, de az még forró volt, így várt, mielőtt levette a talapatról. - Hogy fog ennek anyja és apa örülni! - kiáltott fel ujjongva, de közben a szemei könnybe lábadtak. Ekkor hirtelen ismét megnyílt alatta a föld. Ahogy zuhant lefelé, még búcsút intett a terem túloldalán bujkáló nyuszinak.

Hangos puffanással ért földet. Amint körbetekintett, észrevette, hogy víz zubog a terembe és lassan megtölti azt. - Gyorsan ki kell jutnom! - gondolta. Miközben a kiutat kereste, a falon ismét egy feliratot talált, de az annyira megrongálódott, hogy már nem tudta elolvasni. Ahogy a kiutat kereste, a földön egy "Z.J." feliratos tarisznyát talált, benne a sérült szövegrész lehetséges fordításaival. Gyorsan elkezdte a leírásban szereplő helyeket átkutatni, de nem talált sehol semmit, a víz meg egyre csak zúdult be a terembe. Teljesen kétségbe esett, mire az utolsó helyre ért. Átkutatott mindent a hintaló körül, de nem talált semmi érdekeset. Kétségbeesetten rogyott le a hintalóra és amint háromszor előre-hátra hintázott rajta, a terem túloldalán kinyílt egy rejtékajtó, és egy csapóajtón keresztül a kaptár tróntermébe jutott.

Nagyon fáradt volt, ezért magához vett egy kis doboz propoliszt, hogy energiával töltsen fel magát. A lépesmészhez nem közelített, tudta, hogy a dolgozókat nem szabad zavarni. A méhkirálynő kincsesládáit is messze elkerülte, nem akart vitába keveredni az őrökkel. Tisztelettel meghajolt a királynő trónusa előtt. A

királynő nagyon örült, hogy Zizi épségben hazaért a kalandokkal teli útról. Megengedte neki, hogy a királyi éléskamrából vigyen egy doboz propoliszt a szomorkodó szüleinek. Út közben összetalálkozott a nyuszival, akiről kiderült, hogy a királynő küldte Zizi után leskelődni. Figyelnie kellett, nehogy nagy bajba keveredjen Zizi. Mikor felvette az ajándék propoliszt, gyorsan hazament a szüleihez. Volt nagy öröm, mikor meglátták. Vacsora után elmesélte kalandjait a szüleinek. Annyira belefáradt a sok vándorlásba, és a történetek elmesélésébe, hogy nyomban elaludt. Álmában megjelent a méhek Tündére, s azt mondta Zizinek: - Egy nagyon fontos küldetést szeretnék rád bízni! ...

Scottie színre lép

2020

Zizi a kalandjai után fáradtan dőlt az ágyba. Másnap kipihenten ébredt fel és még a fülében csengtek a méhek Tündérének szavai: "Egy nagyon fontos küldetést szeretnék rád bízni! Egy távoli világból érkezett barátom, Scottie bajba került és kényszerleszállást hajtott végre a közelben. Kérlek, keresd meg és segíts neki a hazajutásban!" Zizi elkezdte törni a fejét, hogy hogyan bukkanhatna Scottie nyomára, és eszébe jutott az a teleszkóp, amit nemrégiben rendelt a zümterneten, de a drón, ami kiszállította, elromlott és szétszórta a darabjait az erdőben. Ha össze tudná szerelni a távcsövet, a Kopár-csúcs tetejéről szétnézve biztosan megtalálná Scottiet. Gyorsan el is indult az erdő felé, miközben a darabokat keresgélte, úgy érezte, mintha valaki figyelné...

Miután összegyűjtötte a távcső darabjait Zizi a Kopár-csúcs tetejére vitte és ott összeszerelte azokat, majd elkezdte kémlelni a messzeséget. A távolban fekete füstcsíkot látott az ég felé szállni. - Biztosan ott lesz ez a Scottie! - gondolta, majd gyorsan elindult a füst irányába. Hamarosan meg is érkezett, és egy hatalmas gömbalakú szerkezetet talált félig a földbe fúródva a kidőlt fák között. Az oldalán hatalmas lyuk tátongott, Zizi gyorsan belépett rajta. Amint szétnézett odabent, a sarokban egy fura figurát vett észre egy hatalmas tartály alá szorulva. - Ő lehet Scottie. De hogyan szabadítsam ki? - töprengett magában. Végül a központi számítógép segítségével aktiválta a robotkart, ami elmozdította a hatalmas tartályt, és sikerült kiszabadítania újdonsült barátját.

Scottie nagyon hálás volt, amiért Zizi kiszabadította őt a törmelék alól. Elmesélte neki, hogy éppen hazafelé tartott az úrhajójával, amikor egy napkitörés miatt az meghibásodott és kényszerleszállást kellett végrehajtania. Sajnos eközben az úrhajó is megrongálódott, néhány darabja leszakadt és szétszóródott a környéken. Scottie lába megsérült és csak bicegve tud járni, így megkérte Zizit, hogy segítsen neki és gyűjtse össze az úrhajó szétszóródott darabjait. Szerencsére a központi számítógép rögzítette a darabok lehetséges helyét, de a meghibásodás miatt az útvonaltervezője nem működött a legjobban, de így is sikerült Zizinek megtalálni az úrhajó darabjait.

Miközben Zizi az úrhajó darabjai után kutatott, Scottie sem tétlenkedett. A zuhanástól még minden porcikája sajgott, de erőt vett magán és a központi számítógépen ellenőrizte a hajó állapotát. A vészprotokolt aktiválva az irányítóteremben hamar kialudtak a tüzek és helyre állt a rend, de a reaktorházban komolyabb problémák adódtak. Nagy nehezen felvette a védőöltözetét és a sötét lépcsőkön lebotorkált a minireaktorhoz, de az már veszélyesen túlmelegedett. A robbanást csak úgy kerülhette el, hogy újraindította a reaktort.

Miután Zizi visszatért az alkatrészekkel a szerelőrobot használatával kijavította az úrhajó hibáit és aktiválta a rendszereket. Ezután Zizi elbúcsúzott Scottie-tól, aki az úrhajójával nekivágott a hazafelé vezető hosszú útnak a sötét úron keresztül. Zizi is hazasietett a kaptárba, mert már nagyon hiányoztak neki a szülei és a barátai. Édesapja búskomor arca egy kicsit felderült, amint meglátta, és örömmel köszöntötte, majd elmondta, hogy azért ilyen szomorú, mert Zümilla még nem tért vissza az ősi katakombákból, ahová azért ment, hogy a királynő koronáját megjavítsa, kiírta belőle a rá támadt korona-vírust. Zizi azonnal elhatározta, hogy

visszamerészkedik a sötét mélységbe és mindenképpen megkeresi az édesanyját. Mielőtt átpréselte volna magát a trónteremből nyíló szűk hasadékon, Zümdiana Jones még ellátta néhány jótanáccsal és odaadta neki a legendás ostorát is. Zizi ismerős folyosókon haladt át, míg végül elért az arany lépeszméz termébe. A terem túoldalán egy fal mögül az édesanyja elgyötört hangja szűrődött ki. - Anya biztosan bekapcsolt egy csapdát! - gondolta Zizi. Sokáig töprengett azon, hogyan tudná kiszabadítani. Majd eszébe jutott, hogy ha elárasztaná vízzel a fal mögötti részt, akkor az édesanyja felúszhatna a fal tetejéhez, és így megszabadulhatna a fogságból. Az elhatározást tett követte, hangos kiabálásával és méhecsketáncával felhívta magára az ősi robot figyelmét, ami így elkezdte az ő mozgását követni, mintha Zizi tükörképe lenne. A robot segítségével sikerült megnyitnia a vízcsapot és elárasztani a Zümillát csapdába ejtő falrész mögötti helyet és így sikerült onnan kiszabadulnia és közösen visszatérhettek a kaptárba a királynő megjavított koronájával.

I. Zazisztániai Zümmeralda

2021

Zizi és Zümilla fáradtan tért vissza a kaptárba, ahol hatalmas felbolydulás fogadta őket. Mint megtudták, miközben a korona megjavításán fáradoztak, a kis trónörökös, I. Zazisztániai Zümmeralda - a barátainak csak Zazi - eltűnt és már két napja senki sem látta. Zizi jól ismeri Zazit, gyakran bújócskáztak együtt a kaptár melletti erdőben, így Zizi elhatározta, hogy szétnéz azon a környéken, hátha rátalál a kis trónörökösre.

Miután Zizi átkutatta a környező erdőt, visszatért a kaptárba és szomorúan jelentette a királynőnek, hogy sehol sem találta Zazit, pedig még a titkosügynök nyuszt is segítségül hívta, de nem találtak mást, csak egy gyűrött, láthatólag sokat olvasott könyvet, aminek a címe Galaxis útikalauz stopposoknak...

Eközben sok-sok fényévre a Földtől Scottie az I3-as galaktikus szupersztádán tart hazafelé nemrégiben megjavított űrhajóján. A navigációs rendszere szerint a következő lehajtón letérve már csak két fényévet kell utaznia szeretett bolygójáig. A megadott helyen le is fordul és a távolban feltűnik az otthona, amikor észreveszi, hogy egy aszteroidamezőre keveredett. - Ez a fránya GPS, már megint hová vezetett? - morgolódik Scottie.

Scottie nagy nehezen átvégődött az aszteroidamezőn és sikeresen landolt a bolygóján. Lecsavarozta a navigációs rendszere szerelőpanelét, hogy kiderítse, mi lehet a meghibásodás oka, és a vezetékek között egy sárga kis gombócot vett észre. - Te ki vagy? - kérdezte Scottie.

- I. Zazisztániai Zümmeralda vagyok! - hangzott a határozott válasz - És parancsolom, hogy vigyél azonnal haza! Scotti jót derült a kis trónörökös válaszára, majd elmagyarázta neki, hogy most nem tudja hazavinni, mivel az űrhajója súlyos sérüléseket szenvedett a Földön, majd az aszteroidamezőn való átkelés során. Szegény Zazi nagyon elkeseredett és bánta már, hogy kalandokat keresve fellopódzott és elbújt az űrhajón. Ekkor eszébe jutott Scottinak a népe egyik ősi története, amely arról szól, hogy több száz évvel ezelőtt egy gonosz sárkány elfoglalta a Köpködő-vulkán mélyén megbújó barlangot, ahonnan utat lehet nyitni a világegyetem minden részére. A történet megemlíti még egy sárga, fekete csíkos lovagot is, aki egy napon eljön a csillagok közül és legyőzi a sárkányt. - Lehet, hogy róla szól a jóvendölés? - tündődött el Scottie, majd elmesélte Zazinak is a történetet, aki elhatározta, hogy legyőzi a sárkányt. Scotti elküldte őt a romos fegyvertárba, hogy az ősi tekercs utasításait követve megkeresse a szent fegyvereket, amelyekkel legyőzheti a sárkányt.

Miután Zazi sikeresen felfegyverezte magát, a Köpködő-vulkán felé vette az irányt. Amint belépett a barlangba, egy fényes tűzgolyó repült felé. Csak annyi ideje maradt, hogy a pajzsát és a kardját maga elé tartsa. A roppant tűzgolyótól a fegyverei elolvadtak. - Most aztán végem! - gondolta kétségbeesve, miközben balra szökkent a következő tűzgolyó elől. Ugrás közben azt vette észre, hogy a sárkány követi a mozdulatait.

- Nem valami eszes egy jószág! - gondolta Zazi - Ezt még a hasznomra is fordíthatnám! Ha sikerülne becsalnom a hegyes kristályok közé, talán megsérülne és legyengülne annyira, hogy a túloldalon található veremből nem tudna kimászni soha többé.

Zazi ügyesen belevezette a sárkányt a hegyes kristályokba, amelyek megsebeztek, és egyre jobban legyengítették azt, és végül hangos ordítás közepette eltűnt a sötét mélységben. Az ordításától egy hatalmas cseppkő lezuhant és hidat nyitott Zazinak, így át tudott kelni a barlang túloldalára, ahol belépett a csillagkaput rejtő terembe. Ott minden tele volt veszélyes, hegyes kristályokkal és több furcsa kristálytojás is hevert a földön elszórva. A sarokban halvány kék fényel derengett a csillagkapu. Zazi gyorsan odaszalad és átlépett rajta, de nem történt semmi. A keretben furcsa, kerek mélyedéseket vett észre. - Talán, ha azokat a fura tojásokat beleraknám ezekbe, akkor kinyílna a kapu. - töprengett Zazi.

Zazinak sikerült összegyűjtenie a kristályokat és amint elhelyezte azokat a kapun lévő mélyedésekben, furcsa, földöntúli fény ragyogott fel a nyílásban. A csillagkapu keretén lévő véseteket tanulmányozva sikerült megfejtenie a használatát is, nem kell mást tennie, csak belépnie a fénybe és közben arra a helyre gondolnia, ahová szeretne eljutni.

Zazi nagy örömmel lépett be a kapun, miközben az otthonára gondolt, ám egy pillanatra eszébe jutott kedvenc könyve, a Galaxis útikalauz stopposoknak és a vagonok bolygója...